

anyám,
aki a mezőn keresztül
még mindig követi a varjakat.
Kezében
nővérem apró keze,
én a mellén,
temetési takaróban.

Repülés

[FLIGHT]

Gyerekként összes
képzeltbeli barátomat kihajítottam
egy gyorsan haladó vonat ablakán.
Mert érezni akartam kinyíló öklömet,
amikor felszabadítom őket,
ahogy mindegyikük teste
a mellékvágánynak csapódik,
a belsejük: hóként
szóródik szét a szélben,
a kis fejecskéik keresztül
gurulnak a sárga síkságon.

Mert azt hittem, visszatérnek.
De azóta egyikük sem tért vissza.
Még azok sem, akiket nem szerettem.

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

Eavan Boland

Karantén

[QUARANTINE]

A legrosszabb óra volt a legrosszabb évben,
a legrosszabb korszak legkeményebb telén.
Egy ember elindult a dologházból a feleségével.
Gyalog mentek – mindketten gyalog – észak felé.

A nő beteg volt az éhezéstől, nem bírta az iramot.
A férfi fölemelte és a hátára vette.

Így mentek nyugat, nyugat, majd észak felé.
Éjjel, fagyos csillagok alatt érkeztek meg.

Reggel holtan találták mindkettőjüket.
A hideg. Az éhség. A mérgező történelem.
De az asszony talpa férje mellkasán volt.
A testmeleg volt a férfi utolsó ajándéka.

Ne lépje át szerelmes vers ezt a küszöböt.
Nincs itt helye annak, hogy az érzéki test
könnyű örömeit taláalomra dicsérgessük.
Itt csak erre a kíméletlen leltárra van idő:

leírni, hogy együtt haltak meg 1847 telén.
Amit végigszenvedtek. Ahogyan éltek.
És azt, ami férfi és nő között van.
És a sötétséget, mely bizonyíték.

Sorok harmincadik házassági évfordulóra

[LINES WRITTEN FOR A THIRTIETH WEDDING ANNIVERSARY]

Valahol az eresznél kezdődött:
fenn a tetőn – a pala és csatorna
közötti boltozatszerúségen – egy kis rés.
Ezen keresztül a keletről jövő,
torony és part felől érkező eső –
benne az óceáni só emlékével –
lecsorgott az alatta lévő járdára.
Múltak, múltak, múltak
az évek, a kő változni kezdett,
szemcséje kikopott, viseltes lett:
engedett a lekerekedő gránit,
tehetetlenül befogadta magába
mindazt, amit a víz a kikötő hajóiról,
szárnyakról, ködről és foszforról közölt.
A mi életünk alatt történt: az eső,
a kő. Alig vettük észre. Itt az
alkalom, hogy rácsodálkozzunk:
mennyi, mennyi évet töltöttünk együtt –
csillagokra, fagyott ívben a fejünk felett,

olvadás robájára a levegőben,
kéken ránk meredő dombokra – végig
ott van ezekben, ami kopik, ami tart.

HORVÁTH IMRE OLIVÉR FORDÍTÁSA

Mark Strand

A kert

[THE GARDEN]

Robert Penn Warrennek

Ragyog a kertben,
a gesztenye fehér lombján át,
apám kalapjának karimáján,
amikor a murván sétál.
A kertben, az időn kívül,
anyám mamutfenyő széken ül:
fény tölti meg az eget,
a ruhájának hajtásait,
mellette az összegabalyodó rózsákat.

És amikor apám lehajol,
hogy a fülébe súgjon valamit,
amikor felkelnek indulásra készen,
és a fecskék cikáznak,
és a Hold és a csillagok együtt
lebegnek el, ragyog.

Ahogy efölé a lap fölé hajolsz,
későn és egyedül, ragyog, még most is,
az elmúlása előtti pillanatban.